

Sygn. akt V CSK 102/19

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa P. D.

przeciwko P. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 lipca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 20 września 2018 r., sygn. akt XI Ga (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 września 2018 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powoda P. D. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 27 listopada 2017 roku oddalającego powództwo o zapłatę kwoty 73.800 zł stanowiącej równowartość wynagrodzenia uiszczanego na rzecz pozwanego P. J. tytułem umowy o izolację natryskową, która została wykonana przez pozwanego w sposób nieprawidłowy, co skutkowało odstąpieniem przez powoda od umowy.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez powoda. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona bowiem Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepisy prawa wskazane w podstawach kasacyjnych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) należy rozumieć sytuację,

w której skarga jest uzasadniona w sposób ewidentny, wskazując na rażące i poważne uchybienia zaskarżonego orzeczenia, które są możliwe do stwierdzenia bez konieczności prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Jedynie w takim wypadku możliwa jest kontrola prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji w postępowaniu kasacyjnym. Obciążenie go oczywistą i istotną wadą wskazuje, że usunięcie tego orzeczenia z obrotu leży w interesie publicznym – a tym samym, że może dojść do realizacji celu skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 10 kwietnia 2013 r., III CSK 67/13, nie publ. i z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, nie publ.).

Skonfrontowanie zaskarżonego orzeczenia z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, by spełniona została przesłanka oczywistej zasadności skargi, o której mowa wyżej.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zostało ograniczone do konstatacji, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na podniesione w jej podstawie zarzuty. Skarżący nie uwzględnił, że skarga kasacyjna winna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu elementów kreatywnych skargi. Skarżący powinien był podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona i w czym – w jego ocenie – wyraża się ta „oczywistość”, a czego nie uczynił. Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że skarżący oczekuje w istocie od Sądu Najwyższego oceny podstaw skargi w ramach instytucji „przedsądu”, co jest niedopuszczalne. Nie jest natomiast rolą Sądu Najwyższego poszukiwanie za skarżącego argumentów przemawiających za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Ponadto, skarżący nie uwzględnił, że w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne jest kwestionowanie podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia, ani przeprowadzonej przez Sąd *meriti* oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c. i 398¹³ § 3 k.p.c.). Powód zasady tej nie respektuje, czyniąc zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. podstawą skargi i upatrując oczywistej zasadności skargi w błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału

dowodowego, która doprowadziła Sądy obu instancji do wniosku, że pozwany nie ponosi odpowiedzialności za wady, które ujawniły się w izolacji natryskowej. W takim ujęciu skarżący powieła w istocie zarzuty zgłoszone w apelacji pomijając, że dotyczą one zagadnień usuwających się spod kontroli kasacyjnej. Z wiążącej Sąd Najwyższy podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia wynika, że powód będąc profesjonalistą w dziedzinie robót budowlanych nie tylko dokonał wyboru piany użytej do wykonania izolacji natryskowej, ale mimo zwrócenia mu uwagi, że należy zachować odstęp czasowy między zakończeniem prac przez pozwanego a wylaniem betonu na pianę, polecił by kolejna ekipa przystąpiła do wykonywania prac. Nie ustalono natomiast, by piana użyta przez pozwanego do wykonywania prac nie nadawała się do izolacji tarasu i była przyczyną jego zapadnięcia. Stwierdzono jedynie, że została użyta poza zakresem zastosowania wskazanym w aprobacie technicznej, która w swej treści nie była jednoznaczna. U podstaw niemożności ustalenia czy rodzaj piany użytej do wykonania prac mógł być jedną z przyczyn ujawnienia wady w postaci obniżenia poziomu tarasu była odmowa przez skarżącego pobrania próbek piany z tarasu bezpośrednio po zgłoszeniu wady pozwanemu, a aktualnie wskutek upływu czasu badanie takie nie byłoby miarodajne do oceny piany wykonanej w 2012 r.

Z treści zaskarżonego orzeczenia nie wynika również aby sądy *meriti* w sposób niewłaściwy określiły ciężar dowodu. Zgodnie bowiem z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego to zamawiający chcąc skorzystać skutecznie z uprawnienia z tytułu rękojmi za wady dzieła, musi wykazać, że spełnione zostały przesłanki warunkujące powstanie tego uprawnienia (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2000 r., I CKN 301/00, OSNC 2001 nr 4, poz. 58, z dnia 17 czerwca 2009 r., IV CSK 71/09, OSP 2014 nr 3, poz. 32, z dnia 18 stycznia 2012 r., II CSK 213/11, OSNC-ZD 2013 nr 2, poz. 32, i z dnia 10 lipca 2014r., I CSK 560/13, nie publ.).

Analiza zatem wniosku na tle podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, nie prowadzi do oceny, że Sąd Okręgowy ferując wyrok dopuścił się kardynalnych błędów, w stopniu przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (jedn. tekst: Dz. U. z 2015, poz. 1800, ze zm.).